

НАПРЯМ 10. СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-374-6-43>

ДЕРЖАВА ВІДПОВІДАЛЬНА ЗА ЗОБОВ'ЯЗАННЯМИ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Вилегжаніна В. В.

*кандидат юридичних наук,
спеціаліст відділу опрацювання документів
управління забезпечення автоматизованого
документообігу суду секретаріату
Касаційного цивільного суду
м. Київ, Україна*

Верховний Суд України є конституційним органом держави, оскільки він створювався Верховною Радою України за публічними законами «Про судоустрій України» і «Про судоустрій та статус суддів», та має правовий статус, володіє правами та обов'язками публічно-правового характеру, реалізує публічні функції держави, покладені на нього Основним Законом та публічно-правовим актом тощо.

У Рішенні від 14 грудня 2011 року № 19-рп/2011 у справі № 1-29/2011 Конституційний Суд України відмітив, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави (частина 2 статті 3 Конституції України). Для здійснення такої діяльності органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові і службові особи наділені публічною владою, тобто мають реальну можливість на підставі повноважень, встановлених Конституцією і законами України, приймати рішення чи вчиняти певні дії (пункт 4 підпункт 4.1. Рішення від 14.12.2011) [8].

Відповідно до частини 2 статті 124 Конституції України делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються [1].

Згідно положень статей 155, 156 Закону України від 02.06.2016 № 1402-VIII «Про судоустрій та статус суддів», статей 2, 5 Закону України від 10.12.2015 р. № 889-VIII «Про державну службу» керівник апарату Верховного Суду України на виконання завдань та повноважень покладених на нього державою очолює, управляє, контролює, видає обов'язкові для виконання накази та розпорядження щодо питань

апарату Верховного Суду України, підписує фінансові документи (довідки) та відповідає перед керівником Верховного Суду України за функціонування державної служби як в апараті, так і в цілому в системі органу державної влади тощо.

Керівник апарату Верховного Суду України являється державним службовцем та за вимогами частини 2 статті 6 Закон № 889-VIII обіймає посаду державної служби категорії «А», а також оцінюється Державною судовою адміністрацією України за виконання завдань та ключових показників результативності, ефективності та якості службової діяльності є суб'єктом декларування та уповноваженою службовою особою на виконання функцій держави [4].

Перелік службових осіб, які займають відповідальне та особливо відповідальне становище, визначений у примітці до ст. 51³ Закону України від 14.10.2014 № 1700-VII «Про запобігання корупції», відповідно до якої під службовими особами, які займають відповідальне та особливо відповідальне становище, в цій статті розуміються особи, посади яких належать до посад державної служби категорії «А», керівники та інші [5].

А оскільки Верховний Суд України є органом публічного права з конституційним статусом, який викликав резонанс у суспільстві та європейських інституціях, то у даної юридичної особи з дня її реєстрації безперервно вівся бухгалтерський облік. Законодавцем чітко прописано у Законі України від 16.07.1999 № 996-XIV «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», що бухгалтерський облік є обов'язковим видом обліку, який ведеться юридичною особою з дня реєстрації до її припинення бухгалтерською службою на чолі з головним бухгалтером. Фінансова, податкова, статистична та інші види звітності, що використовують грошовий вимірник, ґрунтуються на даних бухгалтерського обліку. Підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи як у паперовій так і в електронній формі. Інформація, що міститься у прийнятих до обліку первинних документах, систематизується на рахунках бухгалтерського обліку в регістрах синтетичного та аналітичного обліку шляхом подвійного запису їх на взаємопов'язаних рахунках бухгалтерського обліку [3]. Бухгалтерська служба забезпечує зберігання, оформлення та передачу до архіву оброблених первинних документів та облікових регістрів, які є підставою для відображення у бухгалтерському обліку операцій та складення звітності тощо [6].

Статтею 49 Кодексу законів про працю України передбачено, що довідка про розмір заробітної плати видається працівникові за його заявою керівником або уповноваженою ним посадовою особою. На довідці зазначається вих. №, дата її видачі, достовірність документу засвідчується підписами керівника та головного бухгалтера, печаткою організації [2, с. 89–90].

З огляду на національне законодавство про: судоустрій і статус суддів, державну службу, запобігання корупції, бухгалтерський облік та фінансову звітність, трудове законодавство, статусу двох суб'єктів державно-службових відносин керівник апарату Верховного Суду України уповноважений від імені юридичної особи публічного права видавати працівнику апарату суду засвідчену довідку про нараховану заробітну плату.

Юридична особа вважається самостійним суб'єктом права, однією з основних ознак якої є самостійна майнова відповідальність. Тому за загальним правилом юридична особа несе відповідальність за своїми зобов'язаннями, що виникли внаслідок здійснення нею її діяльності, самостійно і незалежно від її засновників, учасників, керівників, посадових осіб, працівників тощо. Саме цей підхід утілений у частині 1 статті 96 ЦК України, в якій прямо вказується, що юридична особа самостійно відповідає за своїми зобов'язаннями [9, с. 627].

Вирішуючи питання щодо можливості покладення відповідальності за зобов'язаннями державних підприємств безпосередньо на державу, ЄСПЛ з'ясовує в першу чергу те, чи була юридична особа публічного права насправді настільки незалежною від держави, що держава може бути звільнена від відповідальності перед скаргниками. Прикладом наведеного є Рішення від 30 листопада 2004 року у справі «Михайленки та інші проти України», у пункті 45 Суд дійшов висновку, що підприємство-боржник функціонувало у високорегульованій галузі атомної енергії та здійснювало свою будівельну діяльність у Чорнобильській зоні відчуження, яка знаходиться під пильним контролем Уряду з огляду на міркування захисту навколишнього середовища та суспільного здоров'я. Цей контроль поширювався і на умови роботи у компанії, включаючи заробітну плату. Держава забороняла відчуження майна компанії з огляду на його можливе забруднення. Більше того, управління компанією було передане Міністерству енергетики у травні 1998 р. На думку Суду, ці елементи встановлюють публічну природу підприємства-боржника, незважаючи на його формальну класифікацію за національним законодавством. Відповідно, Суд доходить висновку, що є достатньо підстав для вирішення питання про те, що з огляду на спеціальні обставини цієї справи держава є відповідальною за заборгованість компанії «Атомспецбуд» перед заявниками, незважаючи на факт того, що компанія була окремою юридичною особою [7].

Подібна позиція була висловлена і в рішенні ЄСПЛ від 4 квітня 2006 року у справі «Лисянський проти України» та в інших європейських судових рішеннях.

Убачається, що підходи, сформульовані в практиці ЄСПЛ, є слушними і повинні обов'язково застосовуватися національними судами під час розгляду аналогічних питань.

Слід прийти до висновку, що держава, як засновник, власник і розпорядник майна юридичних осіб публічного права, а також, як суб'єкт, що здійснює управління справами цих осіб несе відповідальність за зобов'язаннями останній.

Література:

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Науково-практичний коментар Кодексу законів про працю України. За заг. ред. Іншина М. І., Занфірової Т. А., Чижмарь Ю. В. – Київ: Видавничий дім «Професіонал», 2020. – 340 с.

3. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні: Закон України від 16 липня 1999 р. № 996-XIV / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>.

4. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.

5. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1700-VII / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.

6. Про затвердження Типового положення про бухгалтерську службу бюджетної установи: Постанова Кабінету Міністрів України від 26 січня 2011 р. № 59 / Кабінет Міністрів України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/59-2011-p>.

7. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Михайленки та інші проти України» (Заяви NN 35091/02, 35196/02, 35201/02, 35204/02, 35945/02, 35949/02, 35953/02, 36800/02, 38296/02, 42814/02) від 30 листопада 2004 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_231.

8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Осетрова Сергія Володимировича щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 55 Конституції України, частини другої статті 2, пункту 2 частини третьої статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України, частини третьої статті 110, частини другої статті 236 Кримінально-процесуального кодексу України та конституційним поданням Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ щодо офіційного тлумачення положень статей 97, 110, 234, 236 Кримінально-процесуального кодексу України, статей 3, 4, 17 Кодексу адміністративного судочинства України в аспекті статті 55 Конституції України (справа про оскарження бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо заяв про злочини) від 14 грудня 2011 року № 19-пп/2011. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v019p710-11>.

9. Цивільний кодекс України: науково-практичний коментар. Т. 1: Загальні положення. Особи / за ред. І. В. Спасиби-Фатєєвої. – Харків: ЕКУС, 2020. – 928 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-374-6-44>

ПОНЯТТЯ «СУДОВА ПРАВОТВОРЧІСТЬ» ЯК ПІДГРУНТЯ УСУНЕННЯ НЕУЗГОДЖЕНОСТЕЙ МІЖ ОКРЕМИМИ ЛАНКАМИ СУДОВОЇ СИСТЕМИ

Дунаєв Е. В.

*аспірант приватного вищого навчального закладу
«Європейський університет»
м. Київ, Україна*

В сучасних умовах реформування судової системи в Україні з урахуванням вимог адаптації українського законодавства до європейських стандартів, важливого значення набуває усунення неузгодженостей між окремими ланками судової системи, серед яких Верховний Суд та Конституційний Суд України. Перш за все, це стосується недоліків законодавчої визначеності їх статусу в системі суб'єктів правотворчої діяльності, процесуальних аспектів здійснення правотворчості окресленими суб'єктами, місця та особливостей дії їх актів, які наділені правотворчими аспектами. Водночас, на нашу думку, підґрунтям окресленого повинно виступати уточнення поняття «судова правотворчість», яке буде закладено в основу удосконалення всього вітчизняного механізму правотворення. Таке зауваження ґрунтується на тому, що саме досконалість теоретичного підґрунтя виступає запорукою реалізації практичних удосконалень, в тому числі і в правотворчій сфері. З урахуванням зазначеного, тематику цієї наукової роботи можна вважати актуальною.

Як показав аналіз наукової літератури, присвяченої окресленій проблематиці, значна кількість вчених розглядає у власних наукових розвідках сутність та зміст судової правотворчості, серед яких: Гончаров В. О., Завгородня А. С, Точій А. О., Загурський Р. Р., Гриневич Т. П., Тимченко Г. П, Рябченко Ю. Ю., Шевчук С. та інші. Але, все ж таки, зазначене питання на сьогодні не можна вважати остаточно вирішеним, єдиних доктринальних підходів до визначення судової правотворчості вироблено не було.

Метою даної роботи є уточнення поняття «судова правотворчість».